

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 830: Tóm Lại, Nghĩa Thú Của Kinh Đây Là Chuyên Trừ Tình Chấp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 070)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tóm lại, nghĩa thú của kinh này là chuyên trừ tình chấp.】

“Trừ” (khiển) có nghĩa là lìa bỏ, là dạy con người buông xả. Chỗ quy hướng về nghĩa lý của bộ kinh này không có gì khác, chính là chuyên môn dạy con người buông xả tình chấp, cũng tức là dạy quý vị lìa tất cả tướng, tất cả đều không được chấp trước.

“Pháp còn phải xả, hướng hồ phi pháp”, “pháp” đó là tất cả các pháp mà Phật đã thuyết; tất cả các pháp do Phật thuyết đều không thể chấp trước. Tại vì sao tất cả các pháp do Phật thuyết cũng không được chấp trước? Bởi vì tất cả các pháp do Phật thuyết cũng là pháp do nhân duyên sanh, cũng là đương thể tức không (thể của nó vốn là không), điều này quý vị cần phải biết.

Những điều Phật giảng trong bộ kinh này, phần trước đã từng nói qua rất chi tiết, đã giảng qua ở phần kinh văn mượn hình ảnh ‘chiếc bè’ để làm ví dụ. Phật nói pháp giống như chiếc bè, đây là ví dụ Phật thường giảng trong các kinh Tiểu thừa, dạy người Tiểu thừa không được có pháp chấp. Trong “*Kinh Kim Cang*” cũng dùng ví dụ này, thế nhưng ý nghĩa lại sâu sắc hơn.

Ví dụ trong kinh Tiểu thừa là qua được sông rồi thì không cần thuyền nữa, chiếc bè này sẽ không cần đến nữa. Trong “*Kinh Kim Cang*”, tôi đang ngồi trên chiếc thuyền này nhưng tôi cũng không chấp trước nó, ý nghĩa này sâu hơn rất nhiều so với kinh Tiểu thừa. Ngày nay chúng ta có cần dùng Phật pháp hay không? Cần phải dùng. Tôi dùng nó nhưng tôi cũng không chấp trước nó. Như vậy là cao rồi, so với Tiểu thừa là cao hơn hẳn.

Tiểu thừa là: Hiện tại tôi đang dùng nó thì tôi phải chấp trước nó, đến khi tương lai tôi qua được sông rồi, thành tựu rồi, chứng quả rồi, tôi mới không cần

nó nữa. Quý vị thử nghĩ xem, họ có thể chứng quả được không? Họ không thể chứng quả. Tại vì sao không thể chứng quả? Vì họ không chịu xuống thuyền. Qua sông, khi tôi đã qua sông thì tôi sẽ không cần thuyền nữa; nhưng họ thì cứ bám chặt lấy chiếc thuyền này, họ không xuống thuyền thì liệu có qua được sông không? Họ không qua được. Khi nào họ xả bỏ được cái sự chấp trước này, thì họ liền chứng quả.

Cho nên người Tiểu thừa chậm chạp, mất thời gian dài; người Đại thừa thông minh, ngay khi đang ngồi trên thuyền thì tâm liền buông xả, sẽ rất nhanh chóng vượt qua được. Người Tiểu thừa nhất định phải nhìn thấy bờ kia mới chịu xả, người Đại thừa chưa nhìn thấy liền xả, vừa xả thì bờ kia liền đến.

Xả bỏ chính là bờ kia. Bờ kia là gì? Bờ kia chính là xả. Bờ bên này là chấp trước, bờ bên kia là xả. Tôi vừa xả chẳng phải là đến bờ kia rồi sao! Đơn giản, dễ dàng như vậy đấy! Quý vị không chịu xả thì quý vị đang ở bờ sanh tử bên này, xả rồi chính là bờ Đại Niết Bàn của Như Lai, chỉ trong một niệm!

Bát Nhã là tâm tủy của chư Phật, là tâm yếu để thành Phật, một chút cũng không sai.